

Arrest

nr. 116 712 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 30 april 2013 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 14 september 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt.
- 1.2. Op 3 januari 2011 wordt aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

- 1.3. Op 14 februari 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 16 oktober 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag (bijlage 2).
- 1.4. Op 30 april 2013 neemt de gemachtigde beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 30 april 2013 ter kennis gebracht worden.
- 1.5. De verzoeker dient op 7 mei 2013 tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt bij arrest nr. 102.658 van 8 mei 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.
- 1.6. Op 26 mei 2013 wordt de verzoeker gerepatrieerd naar Nigeria.

De motieven van de bestreden beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie P.A., Attaché wordt aan

de genaamde A.E., E.O. geboren te (...), op (...) die de Nigeriaanse nationaliteit heeft,
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- ☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- ☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
- ☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/01/2011

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (D.W.H., ...). Tot op heden werd er echter nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum in zijn paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende op 14/09/2008 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet

van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 20/07/2010 en deze beslissing werd hem betekend op 03/01/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd nu opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria .

☒ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van **3 jaar** omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☒ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/01/2011.

Hij heeft dus geen gevolg gegeven aan zijn terugkeerverplichting."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit lezing van artikel 1, 6° en artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot verwijdering, enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds, twee afzonderlijke beslissingen betreffen.

Het gegeven dat deze twee beslissingen in éénzelfde document aan verzoekster ter kennis worden gebracht, verandert niets aan deze vaststelling. (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872)

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 26 mei gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst, Nigeria.

3.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang. Ze betoogt dat aangezien de verzoeker niet langer op het grondgebied van het grondgebied van het Rijk verblijft, hij geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep tot nietigverklaring.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blij te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.5. Aangezien de beslissing tot verwijdering reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen de bestreden beslissing tot verwijdering is derhalve onontvankelijk.

3.6. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het verzoekschrift in zijn geheel onontvankelijk is bij gebreke aan actueel belang.

De raadvrouw van verzoeker wijst er tijdens terechtzitting immers op dat alle middelen ontwikkeld in het verzoekschrift gericht zijn tegen het inreisverbod. De Raad herhaalt dat het inreisverbod een afzonderlijke beslissing vormt. Al gaat het in casu om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Het inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund. (RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872)

Er kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert en dat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft.

Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod..

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en van de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL, GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

- ***Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04/11/1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven***
- ***Artikel 74/11 §1, eerste lid van de de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;***
- ***Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;***
- ***Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen ;***

DOORDAT, de bestreden beslissing zonder enige motivering een inreisverbod instelt van 3 jaar.

TERWIJL

1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, **verzoekster toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing** (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

2.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

3.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

4.

Verzoeker heeft een relatie met Mevrouw H.D.W. Zij wonen sinds februari samen, willen binnenkort verhuizen naar Antwerpen en wensen nu een huwelijksdossier op te starten.

Verzoeker heeft hiertoe een volmacht gegeven aan Mevrouw D.W. (stuk 2).

Zij kennen elkaar sinds 2009.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met deze gezinssituatie.

In het arrest van 08/05/2013 aangaande de schorsing is gesteld dat aangezien het een eerste ingang betreft, de huidige bestreden beslissing prima facie geen inbreuk zou kunnen uitmaken op artikel 8 EVRM.

De situatie in Nigeria is alles behalve veilig en het leven als blanke vrouw daar houdt verschillende risico's in.

De verregaande islamisering en de moeilijke economische omstandigheden kunnen toch niet ontkend worden.

Zij zal daar als vrouw moeilijk een inkomen kunnen verwerven en het kan toch onmogelijk van de zoon van verzoekster verwacht worden onmiddellijk te verkassen naar Nigeria en zijn privé-leven en keuzes op alle vlakken te zien bepalen door de overheid die zijn moeder verplicht het gezinsleven ginder te gaan beleven.

Het valt niet te ontkennen dat de bestreden beslissing zijn recht op gezins- en privéleven in het gedrang brengt.

De Raad zal immers dienen vast te stellen dat in de bestreden beslissing onder meer een inreisverbod is opgenomen ten belope van drie jaar.

Art. 74/11 van de Vw. voorziet :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, ”

Het inreisverbod in de beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door **rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval**.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.V.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: **“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”** (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er is geen enkele motivering daaromtrent.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privé-leven/familieleven.

In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM; met name is het, zoals reeds gesteld, de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu bestwist verzoeker dat ook maar enige afweging heeft plaatsgevonden : in de bestreden beslissing wordt gewoon NIET gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod en meer bepaald de duur van het inreisverbod.

Er wordt enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet en er is evenmin enige afweging terug te vinden die betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekster, hoewel hij een relatie heeft met een Belgische onderdaan met wie hij sinds kort ook samenwoont te Gent.

Dat evident een inreisverbod van drie jaar haaks voor een zeer lange periode de facto de gezinshereniging van verzoeker of een gezinsleven uitsluit en fruikt en dus manifest een schending uitmaakt van haar recht op gezinsleven. Ook dat van zijn partner Mevrouw D.W. is in het geding.

Het gebrek aan enige motivering maakt dat er schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid.

Dat dit inreisverbod met maximale duur in gegeven omstandigheden totaal buiten proportie is en niet wettelijk gemotiveerd of verantwoord.

Dat dient vastgesteld dat de bepaling van artikel 74/12 Vw dat toelaat een opheffing te vragen van het inreisverbod dit bepaald geen garantie biedt dat dit ook zal worden toegestaan, - de verzoeker hangt af van het oordeel van de administratie en in geval van weigering wacht enkel een lange procedure voor de RW -.

Zodat deze mogelijkheid bezwaarlijk als een element kan worden beschouwd om te stellen dat dit de schending van artikel 8 EVRM zou getemperd worden.

Er kan toch moeilijk door de overheid blindelings opgelegd en bepaald worden zonder enige motivering waar een gezinsleven moet worden uitgebouwd.

Dat bovendien de verwerende partij diende te weten dat partijen samenwonen en al stappen hebben ondernomen in het kader van hun huwelijksdossier.

Het willekeurig toepassen van een inreisverbod ontnemt de rechtszoekende vreemdeling de mogelijkheid van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM te kunnen instellen : wie neemt nog het risico geen uitvoering te geven aan een bevel als automatisch, na de termijn van 30 dagen, lopende de procedure, zonder enige pertinente motivering een reisverbod wordt opgelegd en dan nog voor de maximumtermijn ?

Het totale gebrek aan enige motivering dienaangaande werd door andere rechters reeds gesanctioneerd : zie aldus nog recent (stukken 3):

RvV nr. 98.002 van 27/02/2013.

RvV nr. 94.430 van 21/12/2013."

4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet repliceert op dit middel, maar zich enkel beperkt tot de stelling dat verzoeker geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep tot nietigverklaring aangezien hij niet langer meer verblijft op het grondgebied.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet het bevel tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

4.5. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. (RvS 18 december 2013, nr. 225.871) De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

4.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kreeg opgelegd. De motieven van het bestreden inreisverbod luiden als volgt:

“(...

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...

Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

(...)Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/01/2011. Hij heeft dus geen gevolg gegeven aan zijn terugkeerverplichting.”

4.7. De Raad stelt vast dat zowel uit het administratief dossier als uit de motieven van de beslissing tot verwijdering en vasthouding met het oog op verwijdering, blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van verzoekers relatie met een Belgische onderdane en zijn bedoeling om een wettelijke samenwoning aan te gaan.

Uit een mail van 20 februari 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt ook dat de gemachtigde op de hoogte werd gebracht dat verzoeker en zijn Belgische vriendin een wettelijk samenwonen wensten en dat ze elkaar sinds 2009 kennen.

Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op hetzelfde adres woonde als dat van zijn Belgische partner.

Uit de motieven van het bestreden inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat men met deze specifieke omstandigheden, m.n. de concrete indicaties inzake een gezinsleven, rekening zou hebben gehouden. Een afweging tussen de specifieke omstandigheden van de verzoeker die de gemachtigde bekend waren en de duur van het inreisverbod, blijkt niet uit het bestreden inreisverbod specifiek noch uit het administratief dossier.

Doordat de gemachtigde onmiddellijk de maximumtermijn oplegde en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen gaf dat hij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft hij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de miskennis van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden aangetoond.

4.8. Ten deze stelt de Raad vast dat verzoeker een gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Een verder onderzoek van de overige middelen tegen het inreisverbod dringt zich niet meer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 tot afgifte van een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES